

# РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. София, 04.01.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ**, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ

при участието на секретаря С.О.

като разглежда докладваното от ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ Гражданско дело № 20221110142893 по описа за 2022 година

Производството е образувано е по искова молба с вх. № 164455/08.08.2020 г., с която от името на ФИРМА против Е. Ц., Е. Ц. и Г. Ц. са предявени иски по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД – положителни установителни иски за вземания за плащане на стойност на доставена топлоенергия за битови нужди, за имот в сграда - етажна собственост, за обезщетение за забава на плащане на същото, за възнаграждение за услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода, както и за обезщетение за забава на плащането на същото, за които е издадена заповед за изпълнение по реда на глава XXXVII от ГПК.

Със заявление от 30.09.2021 г. ищецът е поискал издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Е. Ц., Е. Ц. и Г. Ц. за суми, както следва:

За Е. П. Ц.: главница в размер на 909,40 лева /деветстотин и девет лева и 40 стотинки/, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г., за топлоснабден имот находящ се в ..., мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 14.09.2021 г. в размер на 127,83 лева /сто двадесет и седем лева и 83 стотинки/, главница в размер на 13,99 лева, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 08.2018 г. до м. 02.2020 г., мораторна лихва за периода от 01.10.2018 г. до 14.09.2021 г. в размер на 3,14 лева /три лева и 14 стотинки/.

За Е. П. Ц.: главница в размер на 909,40 лева /деветстотин и девет лева и 40 стотинки/, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за

периода от 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г., за топлоснабден имот находящ се в ..., мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 14.09.2021 г. в размер на 127,83 лева /сто двадесет и седем лева и 83 стотинки/, главница в размер на 13,99 лева, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 08.2018 г. до м. 02.2020 г., мораторна лихва за периода от 01.10.2018 г. до 14.09.2021 г. в размер на 3,14 лева /три лева и 14 стотинки/.

За Г. А. Ц. : главница в размер на 909,40 лева /деветстотин и девет лева и 40 стотинки/, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г., за топлоснабден имот находящ се в ..., мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 14.09.2021 г. в размер на 127,83 лева /сто двадесет и седем лева и 83 стотинки/, главница в размер на 13,99 лева, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 08.2018 г. до м. 02.2020 г., мораторна лихва за периода от 01.10.2018 г. до 14.09.2021 г. в размер на 3,14 лева /три лева и 14 стотинки/.

На 07.12.2021 г. е издадена заповед по [чл. 410 ГПК](#). Заповедта е връчена на ответниците по реда на [чл. 47, ал. 5 ГПК](#), като ищецът е уведомен за възможността да предяви иск за установяване на вземането си на 19.07.2022 г. Исковата молба е подадена на 08.08.2022 г. /в срока по [чл. 415, ал. 1 ГПК](#)/.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл.150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като купувачи не са престирали насрещно – не са заплатили дължимата цена.

От името на ответниците е депозиран отговор на исковата молба в законоустановения срок чрез назначения особен представител. Оспорват се предявените искове изцяло. Релевира се възражение за изтекла погасителна давност.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание [чл. 149](#) и сл., [чл. 154](#) и [чл. 155](#) от [Закона за енергетиката \(ЗЕ\)](#) вр. с [чл. 79](#) и [чл. 86](#) от [ЗЗД](#).

За уважаване на предявените искове с правно основание [чл. 149](#) и сл., [чл. 154](#) и [чл. 155](#) от [Закона за енергетиката \(ЗЕ\)](#) вр. с [чл. 79](#) и [чл. 86](#) от [ЗЗД](#) и респ. за ангажиране отговорността на ответниците, ищецът следва да докаже по безспорен начин следните факти: съществуването на договорни отношения между него и ответника с предмет доставка на топлинна енергия, в това число и качеството й клиент на топлинна енергия, обема на реално доставената в процесния имот топлинна енергия за исковия период, че нейната стойност възлиза именно на претендираната сума, че е носител на вземане за възнаграждение за дялово разпределение, поради което и за ответника да е

възникнало валидно и изискуемо задължение за заплащане на процесните главници, като е изпаднал и в забава за изпълнението му.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане, за което не сочи доказателства.

В тежест на ищеца, при релевираното в депозирания от името на ответника отговор на исковата молба възражение за погасяване по давност на претенциите, заявени с исковата молба, е да докаже настъпването на факти и обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване течението на давностния срок по отношение на претендираните в настоящото производство вземания.

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Тази договорна природа на правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди остава непроменена при множеството изменения на относимите норми от ЗЕ (чл. 149, чл. 150, чл. 153, ал. 1 и пар. 1 ДР), които регламентират и страните по договора при публично известни общи условия. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди.

Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия.

Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобренията от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Горееизложеното се отнася и за редакцията на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща към процесния период.

Съгласно чл. 142, ал. 2 от ЗЕ - топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите.

Съгласно чл. 145, ал. 1 от ЗЕ топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез

индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, в редакцията, действаща за исковия период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда-етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия, и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване.

По аргумент от чл. 153, ал. 6 от ЗЕ и чл. 72, ал. 4 от НТ и чл. 76 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. следва и че потребителите в сграда етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си чрез монтираната на тях регулираща арматура остават потребители на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, както и дължат заплащане на сумата за мощност (В този смисъл решение № 210 от 24.02.2006 г. по адм. дело № 11361/2005 г. на 5 чл. състав на ВАС). Нещо повече – разпоредбата на чл. 153, ал. 5 от ЗЕ, въвежда забрана за прекратяване на подаването на топлинна енергия към отоплителните тела в имотите си чрез физическото им отделяне от сградната инсталация, направено от потребител.

Съдът приема, че по делото е установено, че ищецът е енергийно предприятие, доставящо топлинна енергия. ... е дружество регистрирано по Търговския закон и вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с предмет на дейност производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на топлинна и електрическа енергия и други дейности обслужващи основните.

От представения и приобщен към доказателствения материал по делото нотариален акт за дарение на недвижим имот № 52, том ХLI, дело № 7486/1975 г., се установява в производството, че на 02.07.1975 г. П.Ц. е придобил като дарение 1/5 ид.ч от втори/първи надпартерен/ етаж от триетажна жилищна сграда, находяща се в ....

От удостоверение за наследници от 03.02.2009 г. се установява, че П.Ц. е починал на 24.11.2007 г., като е оставил за наследници по закон Г. Ц. /съпруга/, Е. Ц. /дъщеря/ и Е. Ц. /дъщеря/.

Прието е заявление-декларация от 17.11.2011 г. от Г. Ц., с което се моли ищцовото дружество да бъде открита партия на заявителката за топлоснабден имот – ап. 2, находящ се в гр. София, ул. „Георги Бенковски“ № 34, ет. 1, като е посочено, че досегашен потребител на имота е бил П.Ц..

Приета е молба от 19.10.2011 г., подписана от ответницата Г. Ц., с която се иска от ищцовото дружество да бъдат разсрочени задълженията на Ц. за топлинна енергия, доставена до горепосочения апартамент за период, предхождащ исковия.

Приет е протокол от общо събрание на ЕС на сграда, находяща се в ..., от

27.06.2002 г., на което събрание е взето решение за сключване на договор за топлинно счетоводство с..... Протоколът е подписан от П.Ц. като собственик на ап. 2 в посочената сграда.

Приети са съобщения към фактури от 31.07.2019 г., 31.07.2020 г.

Уважаването на предявените по реда на чл. 422 ГПК искове с правно основание чл. 79 ЗЗД е обусловено от наличието на следните предпоставки: облигационна връзка между ищеца и ответника, произтичаща от договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди; доставка на количество топлинна енергия през исковия период до процесния имот и за претендираната стойност; неизпълнение на насрещното задължение на ответника за плащане на дължимата за потреблението цена.

Понятието "клиент на топлинна енергия" (което е еквивалентно по смисъл на понятието "потребител на топлинна енергия", дефинирано в § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г.) е определено в разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ (изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.), според която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, съответно - на носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо имота лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Сключването на договора с третото лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства, например с открИ.ето на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот (в този смисъл ТР № 2/17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС).

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия (ТЕ) за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия (ОУ), предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите – арг. от ал. 2. Договорното правоотношение по



продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя (клиент) по силата на закона – чл. 150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на потребителя (клиент), вкл. и относно приемането на ОУ (в този смисъл Решение № 35/21.02.2014 г. по гр. дело № 3184/2013 г. на ВКС, ГК, III ГО).

По делото не е спорно, а от събраните писмени доказателства (протокол от 27.06.2002 г. от ОС на етажните собственици на жилищна сграда, находяща се в ..., ведно със списък на етажните собственици, в който е положен подписът на наследодателя на ответниците – Петко Цветинов ) се установява, че сградата в режим на етажна собственост, в която се намира процесният имот - апартамент № 2, находящ се в ..., е била присъединена към топлопреносната мрежа, както и че имотът е топлофициран.

От представения по делото договор за дарение на недвижим имот от 02.07.1975 г. се установява, че наследодателят на ответниците е придобил правото на собственост върху 1/5 ид.ч. от процесния недвижим имот.

След смъртта на Ц., настъпила на 24.11.2007 г., трите ответници – наследници на Ц. по закон са призовани към наследяване при равни квоти. Не се твърди и не се установява ответниците да са извършили отказ от наследяване. Напротив, ответницата Г. Ц. е депозирала при ищцовото дружество заявление-декларация за открИ.е на партида за гореописания имот на нейно име във връзка с настъпилото наследвено правоприемство.

С оглед на гореизложеното следва да се приеме, че всяка от ответниците се легитимира като собственик на не по-малко от 1/15 ид.ч. от описания топлоснабден имот. По делото не се твърди, нито са ангажирани доказателства, че имотът е бил отчужден или в полза на трето лице е било учредено вещно право на ползване.

Няма спор, че ответникът Г. Ц. е подала молба-декларация с искане за открИ.е на партида за целия имот, находящ се в гр. София, ул. „Бенковски“, ет. 1, ап. 2.

С открИ.ето на индивидуална партида при топлопреносното дружество на името на ответника Г. Ц. е възникнало облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора.

При тази хипотеза ответницата Г. Ц. е станала клиент на топлинна енергия за битови нужди, освен за своята идеална част от имота, и за притежаваните от другите съсобственици – ответниците Е. Ц. и Е. Ц., идеални част, поради което дължи на топлопреносното предприятие цената на доставената топлинна енергия за битови нужди за цялото жилище.

Липсват данни да е било подавано заявление за промяна на титуляря на партидата от другите съсобственици-ответници Е. Ц. или Е. Ц. или от трето за настоящия спор лице.

Положението на съсобствениците, когато само един от тях е подал заявление до тополофикационното дружество, какъвто е настоящият случай, следва да се урежда аналогично според разясненията по т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по т. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, касаещо бившите съпрузи. Според същото "когато топлоснабденият имот е жилище,

притежавано в режим на съпругеска имуществена общност, при предоставянето му след развода със съдебно решение за ползване на единия от бившите съпрузи, по силата на чл. 57, ал. 1, изр. 1 Семейния кодекс (СК) между двамата възниква наемно правоотношение. Такова правоотношение между бившите съпрузи извежда по тълкувателен път и съдебната практика по приложението на [чл. 107, ал. 1 СК](#) от 1985 г. (отм.); Когато ползващият бивш съпруг сключи писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие, например с открий.ето на индивидуална партия при последното за целия имот, тогава той става клиент на топлинна енергия за битови нужди, освен за своята идеална част от имота, и за другата притежавана от другия бивш съпруг идеална част, поради което дължи на топлопреносното предприятие цената на доставената топлинна енергия за битови нужди за цялото жилище. Ако такъв договор с топлопреносното дружество не бъде сключен, двамата бивши съпрузи като съсобственици дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съобразно с дяловете си в съсобствеността, независимо че ползването на топлоснабденото жилище е предоставено със съдебното решение само на единия бивш съпруг. Възникналото наемно правоотношение по [чл. 57, ал. 1, изр. 1 СК](#) само по себе си не е достатъчно, за да може да се приеме, че само ползващият бивш съпруг дължи цената на доставената топлинна енергия за битови нужди, тъй като по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие клиенти на топлинна енергия продължават да бъдат и двамата бивши съпрузи по силата на [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#) в качеството си на съсобственици. ".

В разпоредбата на [чл. 153, ал. 1 от ЗЕ](#) е уреден презумптивният неформален договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди при общи условия. Тази презумпция не изключва възможността облигационното правоотношение да възникне на друго основание - при постигнато изрично съгласие между доставчика и неговия клиент. Подаденото заявление-декларация за открий.е на нова партия на името на един от съсобствениците в настоящия случай представлява по своето правно естество именно предложение за сключване на договор за доставка на топлинна енергия ([чл. 13 от ЗЗД](#)), отправено от единия от съсобствениците до топлофикационното дружество. Вземайки предвид положения входящ номер на заявлението-декларация и воденето на процесната партия на името единствено на Г. Ц. /видно от формуляр за отчет от 09.05.2019 г./, следва да се приеме, че ищецът е приел предложението, продължавайки да доставя топлинна енергия до процесния апартамент, поради което между страните е породено облигационно правоотношение, което ги обвързва.

В този смисъл не може да се приеме, че открий.ето на партия на името на ответника Г. Ц. и завеждането му като "титуляр на партия" има единствено вътрешно-счетоводно значение – същото сочи, че ищецът е приел сключването на договор при публично известни общи условия именно само с единия от ответниците. Сключването на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди само с ответника Г. Ц. обуславя отговорността само на същата за заплащането на начислените парични задължения, още повече, че в заявлението-декларация е и декларирана, че го ползва. Какви са вътрешните отношения между съсобствениците в случая се явява без значение спрямо ищеца.

Следователно задължение за заплащане на потребената в процесния имот топлинна енергия за исковия период е възникнало само за ответника Г. Ц., но не и по отношение на ответниците Е. Ц. и Е. Ц..

С оглед изложените съображения настоящият съд намира, че ответниците Е. Ц. и Е. Ц. не се явяват клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди, т. е. не е налице първата от кумулативно предвидените предпоставки на правопораждащия вземането за главница (топлинна енергия и услугата дялово разпределение) фактически състав, поради което е безпредметно обсъждането на останалите условия.

Предвид формирания от СРС извод за недължимост на вземането за топлинна енергия и за услугата дялово разпределение, следва да бъде постановено решение, с което да бъдат отхвърлени като неоснователни предявените от ищеца срещу ответниците Е. Ц. и Е. Цветитова искове за главница и за обезщетение за забава.

Следователно, от събраните по делото доказателства, се налага извод, че през процесния период ответникът Г. Ц. се е легитимирила като съсобственик на процесния недвижим имот и титуляр на партидата за доставка на ТЕ до имота.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че през процесния период ответникът Г. Ц. е следвало да отговаря за заплащането стойността на доставената в процесния имот топлинна енергия.

Като допълнение, следва да се посочи, че от доказателствата по делото е видно, че тази ответница е сключвала с ищцовото дружество споразумения за разстрочване на вземания, възникнали за периоди, предхождащи процесния. Тези изявления на ответника представлява извънсъдебно поведение, с което се признава неизгоден за страната факт, а именно, че същият е страна по правоотношение с ищцовото дружество, с предмет продажба и доставка на топлинна енергия, ползвана в имот, на задължения за стойност на доставена и потребена топлинна енергия в гореописания имот и дължи заплащането на потребената в имота топлинна енергия.

Относно въпроса за осъществяването на реално доставяне на топлинна енергия и нейното количество и качество, настоящият съдебен състав намира следното:

По делото е установено, че общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди са одобрени от ДКЕВР през 2016 г., като се установи от прието заключение на вещото лице по допуснатата и изготвена в производството съдебно-техническа и счетоводна експертиза, че ищецът е доставял енергия в сградата етажна собственост, в която се намира процесния имот, поради което съдът приема за установено по делото, че през процесния период страните са били обвързани от договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди в сграда - етажна собственост, чието съдържание се определя в Общите условия от 2016 г., както и от действащата към съответния момент нормативна уредба, а именно Закон за енергетиката и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

От заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза се установява, че сградата, в която се намира процесния имот е с непрекъснато топлоснабдяване през процесния период, като ежесечно са извършвани



отчети на данните от общия топломер за потребената топлинна енергия. Установява се, че дяловото разпределение на енергията през процесния период е извършвано от дружеството „Бруната“ ООД. Установява се също, че са взети предвид и технологичните разходи в абонатната станция за процесния период, които са за сметка на топлопреносното предприятие, като същите са изчислени по Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и са били отчислявани ежемесечно от отчетената от общия топломер топлинна енергия, преди нейното разпределение между абонатите.

Установява се, че през процесния период в посочения в исковата молба недвижим имот е имало 4 отоплителни тела, на които са били поставени ИРРО. Не е имало узаконен водомер за топла вода. Поради което и топлинна енергия е начислявана на база реален отчет, а топлата вода – на база 1 бр. потребители.

От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебнотехническа експертиза се установява в производството, че през процесния период в посочения в исковата молба имот е доставяна и потребявана топлинна енергия, както следва: 1 топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, която е разпределяна пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект, като за процесния апартамент отопляемия обем по проект е 220 кубически метра; 2 топлинна енергия за отопление на имот, начислявана на база реален отчет и 3 топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване, която поради липса на узаконен в имота водомер, е начислявана на база, съгласно чл. 69, ал. 2, т. 2 от Наредба № 16334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и Наредба № Е-РД-04-1, по 140 литра на ден на човек за 1 лице.

От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебнотехническа експертиза се установява още, че за процесния период за топлоснабдения имот е начислена топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация и за отопление на имот на стойност от общо 1977,98 и топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване на стойност от 798,83 лева.

Установява се също, че през процесния период служители на дружеството „Бруната“ ООД редовно и на конкретна дата са изготвяли изравнителни сметки за реално потребеното количество топлинна енергия от имота на ответника – общо и по компоненти, а именно топлинна енергия за отопление на имот, топлинна енергия отдадена от сградна инсталация и топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване, като общо за процесния период е налице изравнена сума за "връщане" в размер на 411,66 лева, която следва да бъде извадена от общия размер на стойността на доставена до процесния имот топлинна енергия.

От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебнотехническа експертиза се установява още, че абонатната станция в сградата етажна собственост, в която се намира процесния топлоснабден имот е била в експлоатация към процесния период, като няма данни за увреждане и/или нефункциониране на абонатната станция спрямо проектните размери, както и че редовно е приспадана топлинна енергия за технологични разходи от отчетената ежемесечна енергия за сметка на ищеца, съгласно нормативните изисквания. Установява се също, че в абонатната станция през процесния период е функционирал 1 бр. общ топломер.

Същевременно от заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-техническа експертиза се установява в производството, че общо дължимата сума по ФДР възлиза на 2365,15 лв.

Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото доказателства вкл. и от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-техническа експертиза е установено в производството, че през процесния период, за топлоснабдения имот потребената топлинна енергия е на стойност от общо 2365,15 лева, за заплащането на която следва да отговаря ответникът Г. Ц..

В отговора на исковата молба, подаден от името на ответника Ц. е релевирано възражение за погасяване по давност на сумите начислени от ищеца през исковия период. По отношение възражението за погасяване по давност на претендираните в настоящото производство от ищеца вземания, настоящият състав намира следното:

Съгласно разясненията дадени в Тълкувателно решение 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС вземанията за потребена топлинна енергия са такива за периодични плащания, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност по чл. 111, б. "в" от ЗЗД; различният размер на всяка месечна вноска не променя периодичния характер на вземането за нея, защото то произтича от повтарящи се еднородни задължения, с посочен в Общите условия падеж. Предвид това в разглеждания случай следва да намери приложение тригодишният давностен срок, установен в чл. 111, б. "в" от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения (каквито са процесните за главници), давността тече от деня на падежа (тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение). В частност задълженията на ответниците за заплащане на стойността на доставената енергия са възникнали като срочни.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение /13.05.2020 г. / спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти.

За вземанията възникнали при действието на ОУ от 2016 г.:

Приложими за тези вземания са разпоредбите на чл. 33 от ОУ от 2016 г., които са общоизвестни и съгласно които плащанията за съответния месец се дължат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е задължението. Доколкото тези задължения са уговорени да се плащат в определен срок, то съдът приема, че приложима е разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД и началният момент на погасителната давност на всяко месечно задължение започва да тече от момента на настъпване на изискуемостта му, тоест с изтичане на 45 дни след месеца, за който е възникнало задължението.

Моментът на издаване на обобщената фактура от ищеца за задълженията за целия отоплителен сезон не е от естество да промени моментът на възникване на вземането и изискуемостта му, а само те са релевантни при определяне

началото на срока на погасителната давност. В случая вземанията са възникнали в момента на осъществяването на доставката на енергията и за всяко от тях са издавани ежемесечните фактури. Издаването на обобщена фактура през юли 2019 г. за вземания възникнали за период 01.05.2018 г. – 30.04.2019 г., и през юли 2020 г. за вземания, възникнали за период 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., които са по изравнителни сметки и включват и начислени задължения за месеци през целия отоплителен сезон без да се сочи конкретно потребление за процесните месеци, не е от естество да промени момента, от който започва да тече погасителната давност за процесните вземания. Вземането е за доставена топлинна енергия в определен месец. Издаването на няколко счетоводни документа от ищеца за това вземане не е от естество да промени вземането и да обоснове извод, че погасителната давност за него тече от последната издадена фактура за това вземане. Да се приеме обратното би означавало да се допусне от поведението по издаване на фактури на кредитора да зависи началният момент на погасителната давност, което противоречи на целите на института на погасителната давност. Моментът, от който започва да тече погасителната давност е определен от законодателя в зависимост от възникване на вземането и от изискуемостта му. Изискуемостта на вземането и изпадането в забава на плащането на същото са различни факти, от тях произтичат и различни последици. В случая разпоредбата на ОУ от 2016 г. сочи изискуемост на месечното вземане, което не е обвързано с изравнителната сметка, поради което и обвързването от ищеца на началния момент на погасителната давност за месечните задължения с издаването на обобщена фактура по изравнителната сметка е неоснователно.

При така възприето и като съобрази дата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 30.09.2021 г., и по съображения изложени по-горе за началния момент на погасителната давност на вземанията възникнали при действието на ОУ от 2016 г., то съдът приема, че възражението за погасяване по давност на вземанията за цена на доставена и потребена топлинна енергия, претендирани от ищеца през исковия период се явява частично основателно – само за м. 05.2018 г., доколкото изискуемостта на вземането за месец май 2018 г. е настъпила считано от 16.07.2018 г., като при съобразяване на разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, и обстоятелството, че за периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г., течението на давностния срок е било спряно, то 3-годишния погасителен давностен срок не е бил изтекъл преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 30.09.2021 г., респективно е обхванато от погасителната давност /3-годишния погасителен давностен срок за вземането за месец май 2018 г. е изтекъл преди 30.09.2021 г. /.

Следователно, ответникът Г. Ц. не следва да отговаря за заплащането на вземането за м. 05.2018 г., въпреки това и доколкото се установява, че за целия процесен период е възникнало задължение в общ размер на 2365,15 лв., а ищецът претендира от Г. Ц. единствено сумата от 909,40 лева, то предявеният иск за главница за доставена и потребена топлинна енергия се явява основателен и доказан за пълния предявен размер от 909,40 лева, като

искът следва да бъде отхвърлен за периода 01.05.2018 г. – 31.05.2018 г.

Не се твърди и не се доказва да е извършено плащане на главницата от страна на ответницата.

По отношение на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 127, 83 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2019 г. – 14.09.2021 г. върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия, съдът намира следното:

За да бъде уважен предявеният иск с правна квалификация чл. 86 ЗЗД следва да бъде установено при условията на пълно и главно доказване наличието на главен дълг, както и забава на ответника.

От приобщените по делото доказателства се установява, че страните в настоящото производство са обвързани от валидно облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Установява се също, че през процесния период страните са били обвързани от влезли в сила Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от ФИРМА на клиенти в гр. София, приети с Решение по Протокол № 7 от 23.10.2014 г. на Съвета на директорите на ФИРМА и одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР.

Съгласно чл. 33 от ОУ от 2016 г., плащанията за съответния месец се дължат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е задължението, от което се налага извод, че ответникът изпада в забава ако не погаси задължението си в уговорения в чл. 33 от ОУ от 2016 г. срок. Това е така, тъй като съгласно чл. 33 от ОУ от 2016 г., плащанията за съответния месец се дължат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е задължението, като тези общи условия са приложими за вземанията за главница за топлинна енергия, считано от 01.07.2016 г. Т. е. лихва за забава се дължи единствено за вземанията за главница за доставена и потребена в процесния имот топлинна енергия възникнали след 01.07.2016 г., по отношение на който са приложими ОУ от 2016 г., и които са станали изискуеми с изтичането на определения в чл. 33 срок.

Следователно ответникът е изпаднал в забава за изпълнението на задължението за заплащане на сумата от 909,40 лева и дължи лихва за тази забава за периода от 15.09.2019 г. до 14.09.2021 г. Съдът намира, че ответникът дължи лихва за забава именно за посочения от ищеца период, която съдът определя в размер на общо 127,83 лева /изчислена по реда на чл. 162 ГПК/.

От името на ответника Г. Ц. не са представени доказателства или наведени твърдения за извършени плащания на сумите за лихва за забава върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия.

Предвид изложените по-горе съображения се налага извод, че предявеният иск за признаване за установено, че ответникът Г. Ц. дължи в полза на „Топлофикация София“ ЕАД сума, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия се явява основателен и доказан за периода 15.09.2019 г. – 14.09.2021 г. и за размер от 127,83 лева и следва да бъде уважен за тези период и размер.

По отношение на претенцията за главница за цена на услугата дялово разпределение за сумата от 13,99 лева за периода 01.08.2018 г. – 28.02.2020 г., съдът намира следното:

Съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между ФИРМА и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

По делото се установи, че фирмата за дялово разпределение точно и в уговорените срокове е извършвало услуга дялово разпределение на топлинна енергия в сградата – етажна собственост, в която се намира процесния имот, поради което и претенцията за главница за цена на услугата дялово разпределение за периода 01.08.2018 г. – 28.02.2020 г. се явява основателна, като от страна на ответника не са наведени възражения относно размера на претендираната сума за извършената услуга дялово разпределение, поради което, съдът намира, че за извършената услуга през процесния период се дължи възнаграждение в размер на 13,99 лева /изчислено по реда на чл. 162 ГПК и при съобразяване на представения и приобщен доказателствен материал/.

Следователно претенцията за главница за цена на услугата дялово разпределение за периода 01.08.2018 г. – 28.02.2020 г. е основателна и доказана за пълния предявен размер от 13,99 лева.

От името на ответника Г. Ц. не са представени доказателства или наведени твърдения за извършени плащания на сумите за за главница за цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия.

Възражението за погасяване по давност на главницата за цена на услугата дялово разпределение е неоснователно и не следва да бъде уважавано.

Предвид изложените по-горе съображения се налага извод, че предявеният иск за признаване за установено, че ответникът Г. Ц. дължи в полза на ФИРМА сума, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение на топлинна енергия за целия процесен период и за пълния предявен размер следва да бъде уважен.

По отношение на претенцията с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 3,14 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за цена на услуга дялово разпределение за периода 01.10.2018 г. – 14.09.2021 г., настоящият съдебен състав намира следното:

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорната претенция се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По отношение разпределението на отговорността за разноските в производството пред СРС:



С оглед изхода на спора право на разноски в настоящото производство пред СРС имат и двете страни в производството.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство.

Ищецът е представил доказателства за извършени разноски, както следва:

- за заплатена държавна такса в настоящото производство в размер на 86,74 лева;
- за заплатена държавна такса в заповедното производство в размер на 63,26 лева;
- за заплатен депозит за вещо лице по допуснатата, изслушана и приета в производството съдебно-техническа експертиза в размер на 200 лева;
- за юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство, което съдът определя в размер на 50, 00 лева;
- за заплатен депозит за особен представител на ответниците в размер на 700 лева.

От ищеца се претендират и разноски за рисконсултско възнаграждение в исковото производство. На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК /изм. – ДВ бр. 8/2017/, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП вр. чл. 25 от Наредба за заплащането на правната помощ и с оглед изхода на спора, на ищеца се дължи юрисконсултско възнаграждение в настоящото исково производство, което съдът определя в размер от 100 лева.

Предвид горното съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът Г. Ц. следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД 392,08 лева, съразмерно на уважената срещу този ответник част от исквете.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 178 състав

## **РЕШИ:**

**ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по предявени те от ФИРМА, против Г. А. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, искове с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Г. А. Ц. дължи на ФИРМА главница в размер на 909,40 лева /деветстотин и девет лева и 40 стотинки/, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.06.2018 г. - 30.04.2020 г., за топлоснабден имот находящ се в г..., мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 14.09.2021 г. в размер на 127,83 лева /сто двадесет и седем лева и 83 стотинки/, главница в размер на 13,99 лева, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 08.2018 г. до м. 02.2020 г., за която сума на 07.12.2021 г. е

издадена заповед по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 56629/2021 г. по описа на СРС, ГО, 178 състав, КАТО ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 ЗЗД за периода 01.05.2018 г. – 31.05.2018 г., както и иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.10.2018 г. до 14.09.2021 г. в размер на 3,14 лева /три лева и 14 стотинки/.

ОТХВЪРЛЯ предявените от ФИРМА, ЕИК ... против Е. П. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, искове с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Е. П. Ц. дължи на ФИРМА главница в размер на 909,40 лева /деветстотин и девет лева и 40 стотинки/, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г., за топлоснабден имот находящ се в ..., мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 14.09.2021 г. в размер на 127,83 лева /сто двадесет и седем лева и 83 стотинки/, главница в размер на 13,99 лева, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 08.2018 г. до м. 02.2020 г., мораторна лихва за периода от 01.10.2018 г. до 14.09.2021 г. в размер на 3,14 лева /три лева и 14 стотинки/, за която сума на 07.12.2021 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 56629/2021 г. по описа на СРС, ГО, 178 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените от ФИРМА, ЕИК ..., против Е. П. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, искове с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Е. П. Ц. дължи на ФИРМА главница в размер на 909,40 лева /деветстотин и девет лева и 40 стотинки/, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г., за топлоснабден имот находящ се в гр. София, ул. "Героги Бенковски № 34, вх. А, ап. 2, мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 14.09.2021 г. в размер на 127,83 лева /сто двадесет и седем лева и 83 стотинки/, главница в размер на 13,99 лева, ведно със законна лихва за периода от 30.09.2021 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 08.2018 г. до м. 02.2020 г., мораторна лихва за периода от 01.10.2018 г. до 14.09.2021 г. в размер на 3,14 лева /три лева и 14 стотинки/, за която сума на 07.12.2021 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 56629/2021 г. по описа на СРС, ГО, 178 състав.

ОСЪЖДА Г. А. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, да заплати в полза на ФИРМА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 392,08 лева, представляваща разноси в заповедното производство по гр. д. № 56629/2021 г. по описа на СРС, ГО, 178 състав, и в исковото производство по гр.д. № 42893/2022 г. по описа на СРС, ГО, 178 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач - ФИРМА.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните .

**Съдия при Софийски районен съд:** \_\_\_\_\_